

Raina poskusi znova

Jane Choate

(po resnični zgodbi)

Zgodba se je zgodila v ZDA.

Raina je ponovno prebrala besede na letaku v šoli. *Natečaj v pisanju esejev: Osvoji brezplačni izlet v New York!*

To je bil natečaj za učence veliko šol tega področja. Raina se je videla v New Yorku, obdana z visokimi nebotičniki in s Kipom svobode v bližini. Hotela je iti!

»Morala bi se prijaviti,« je rekla Sydney. »Si najboljša v pisanju v našem razredu!«

Raina se je zaradi Sydneyjinih besed počutila dobro. O pisanju esejev ni vedela dosti. Vendar je hotela poskusiti.

Po šoli je Raina sedla za pisalno mizo. *Tap, tap, tap*. Ko je razmišljala o svojih zamislih, je s svinčnikom tapkala po papirju. Naposled je začela pisati.

Raina je potrebovala ves teden, da je končala. A z nekaj mamine pomoči je naposled čutila, da je esej pripravljena oddati.

Minilo je nekaj tednov. Raina je navdušeno pričakovala, da bo videla, kdo bo zmagal. Morda bo šla kmalu v New York!

»Prijavilo se je več kot sto učencev,« je pred razredom rekel gospod Wright. »Hvala vsem, ki ste napisali eseje.«

Rainino srce je razbijalo od vznemirjenja.

»Čeprav na tekmovanju ni zmagal noben naš učenec,

je bila Raina med najboljšimi petimi od vseh prijavljenih. Čestitam, Raina,« je rekel gospod Wright.

Raina se je nasmehnila, ko so sošolci ploskali. Toda v sebi se je namrdnila. Biti med petimi najboljšimi ni bilo tako dobro kot zmagati. Njene sanje, da bi videla New York, so se razblinile.

Ko je Raina prišla domov, se je ob starših zgrudila na stol v kuhinji. »Na tekmovanju sem oplela,« je rekla. »Tokrat sem zadnjič poskusila nekaj novega. Delala bom samo tisto, v čemer vem, da sem dobra.« Z rokami si je zakrila obraz.

»Žal mi je, da nisi zmagala.

Z mami sva oba tako ponosna, ker si poskusila,« je rekel očka. Prisedel je k Raini. »Ali se spomniš, da sem bil pred par leti brez dela?«

Raina je prikimala.

»Zaprosil sem za veliko služb in me nikjer niso vzeli,« je rekel očka. »Počutil sem se precej malodušno.«

Raina je dvignila glavo. »Res?«

Očka je prikimal. »Vendar nisem obupal. Po dolgem času sem našel službo, ki je bila popolna. Vendar se to ne bi zgodilo, če ne bi več poskusil.«

Mami je Raini na hrbet tolažeče položila roko. »Ali veš, koliko zgodb pošljem različnim revijam?« je vprašala. »In koliko jih je zavrženih? Vendar ne smem obupati, če bi rada, da bo moje delo objavljeno. Pisanje je zame pomembno, zato se še naprej trudim.«

Raina je vedno mislila, da so njeni starši v vsem, kar delajo, dobri. Nikoli ni vedela, da so tudi oni doživeli poraze.

Še vedno je bila žalostna, vendar se je zdelo trapasto, da nikoli več ne bi poskusila kaj novega. Nebeški Oče zanjo ni hotel tega. Raina se je odločila, da ne bo obupala. Lahko bi poskusila več stvari, celo stvari, ki jih ne bo takoj znala dobro.

»Mislim, da se bom naslednje leto ponovno prijavila na tekmovanje,« je rekla Raina. Če na tekmovanju ni uspela, še ne pomeni, da je to konec njenih sanj.

Raina je šla k pisalni mizi in prišla svinčnik. Pisanje je bilo precej zabavno. *Tap, tap, tap*. Kaj bi torej lahko napisala novega naslednjič? ●

»Tokrat sem zadnjič poskusila nekaj novega,« je rekla Raina.

ILUSTRIRALA: VIVIAN MINEKER

»Gospodu je trud všeč, ker trud prinaša plačilo, ki ne pride brez truda.«

Russell M. Nelson, navedek v govoru Joy D. Jones, »Posebno plemeniti poklic«, generalna konferenca, apr. 2020.